

zonder aanleiding, denkt Harmen dat 't wel es te schel kon wezen voor de kleine z'n oogjes. Eigenlijk is hij doodsbang, dat 't jongetje wakker wordt, want 't zweet breekt hem uit als hij aan 't fleschje denkt, dat hij dan nog eerst moet warmen. „'t Ben ook vrouwenzaken, wat moet ik met 'n zuigkind? Al m'n leven heb ik der geen in me hande gehad. En nou, op m'n ouwe dag..... Goed dat geeneen me ziet, ze zoue me uitlache.”

Pietertje's slaap wordt door 't gedempte licht eer vaster dan lossier. De kachel is lekker warm, en de wind waait tegen 't raam; beter binnen nu dan buiten. Harmen heeft onder de hand z'n krantje uitgekregen, en schuift bij 't vuur. Hij zal maar 'n beetje dommelen, Dien is voor-eerst niet weerom.

Harmen wordt een dagje ouder. Dat is te merken, ook volgens het zeggen van andere menschen, dat hij tegenwoordig zoo dikwijls zijn leven overziet. Dat trekt dan compleet aan z'n oogen voorbij, allermeeft z'n jonge jeugd. Ook in zijn droomen.

Nu slapen oudoom en neefje beiden. Pietertje kan nog geen droomen hebben in zijn bolle kopje; droomen komen later pas, na een verleden. En voor Pietertje is er nog enkel toekomst. Maar zijn oom keert, voor een uurtje, terug in den tijd toen ook hij nog voor een toekomst, voor elke toekomst stond, omdat hij een kleine peuter was bij moeders schoot. Oom Harm heeft vanavond zoo vaak en zoo ingespannen naar een wieg gekeken, dat er een wieg in zijn droom verschijnt. Daar ligt Gijs in, zijn broertje, die Dina's vader is geweest. En hij, Harmke, is een broekemannetje. Moeder vertelt, eigenlijk maar aan de grootere broertjes en zusjes, maar Harmke hoort het meteen ook. Van het Kindeke van Bethlehem, het Kindeke in de kribbe.

Hij heeft dat toen niet goed begrepen. Hij heeft gedacht, dien Kerstavond van zijn kleutertijd, dat Gijsje het Kindje was. En nu, in zijn droom van ouden man, is er weer iets, dat 't beeld doet verschijnen. Vlakbij is een Kindje. Dat Kindje hoort van hem..... hoe zit dat?..... of hoort hij van een Kindje? Er scheen dien avond een wonderlijk licht over Efratha's velden, heeft moeder verteld, toen, en ook vaak in later jaren. En thans lijkt het of dat groote wonderlijke licht hier in de kamer straalt.

Daar komt Dina thuis, gelukkig en blij. Ze heeft een avond gehad, nou; mevrouw notaris heeft gezorgd, dat ze niks te kort kwam, en de kinderen waren gezeggelijk. Behalve den gulden brengt ze nog een zak speculaas mee. En een knot wol, die mevrouw gaf, om voor Pietertje wat te breien. Het is fijne wol, Pietertje zal er een rijkelui's kindje mee lijken.

„k Heb hem niet gehoord,” zegt oom Harmen, „de jonge heb aan eenen door geslape. Zóó kan 't nóg wel es, om mijn, hoor.”

Harmen is niet praterig van aard, dat zijn oude buitenlui niet, niet althans de mannen. Daarom vertelt hij zijn nicht niet, dat hij dien avond geen braaf best mensch, geen puik beste oome, maar een onnoozel klein jongetje is geweest. En dat Het Kindeke vlak bij hem in de kamer is gekomen.

HENDRIKA KUYPER-VAN OORDT

De boom is aangestoken....

Moeder, als gij de lichtjes niet ontsteekt
Vlammen de kaarsen op door ons verlangen.
Ziet gij niet hoe de gloed onze wangen
En oogen slaat en om de takken leekt? —

Moeder, begin met uw bekend verhaal! —
En zij begint: de Heiland is geboren!
Een engel zingt! een herder steekt zijn horen!
Wij hollen vooruit en staan in den stal!

Onze harten haamren; de Heer is zoo klein!
Wij hadden graag een lief woord gesproken
En even Zijn vingertjes aangeraakt.

Wij zijn zoo gelukkig en voelen zoo'n pijn
Om Hem, die ons hart zoo gelukkig maakt...
En juublen! de boom is aangestoken!

WILLEM DE MÉRODE